

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **J. Š. A. (dříve P.)**, zastoupená Mgr. Pavlínou Malíkovou, advokátkou se sídlem Kopeckého sady 15, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2013, č. j. 63 Az 1/2012 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky a náhrada nákladů Mgr. Pavlíny Malíkové **se určuje** částkou 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala dne 20. 12. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR (dále „žalovaný“) ze dne 12. 1. 2012, č. j. OAM-419/ZA-ZA06-ZA09-2010, stěžovatelce nebyla mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností.

[2.] Stěžovatelka opřela svou blanketní kasační stížnost ze dne 27. 3. 2013, podanou bez právního zastoupení, o důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tzn. namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem

v předcházejícím řízení [písm. a)] a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost [písm. b)]. Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [písm. d)].

[3.] V doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 6. 2013, zpracovaném již soudem ustanovenou advokátkou Mgr. Malíkovou, stěžovatelka namítá pouze nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení právní otázky soudem [viz výše písm. a)]. Ostatní kasační důvody stěžovatelka v původní kasační stížnosti ani v jejím doplnění nijak nerozvádí, tedy především neformuluje jejich konkrétní důvodnost. Proto k nim s odkazem na § 106 odst. 1 věty první s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

[4.] Kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) stěžovatelka spatřuje zejména v nesprávném posouzení důvodů pro udělení azylu, protože se domnívá, že v jejím případě jí měl být azyl udělen dle § 12, popřípadě § 14 či § 14a zákona o azylu. Stěžovatelka především argumentuje, že v zemi původu (tj. Nigérii) byla pronásledována pro její pohlaví, byl na ni vyvíjen psychický nátlak a v případě návratu jí hrozí nebezpečí i v budoucnu, protože stát původu není schopen, případně ochoten, zajistit ochranu před pronásledováním či újmou na zdraví.

[5.] Stěžovatelka proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[6.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) a v tomto směru konstatuje, že stížnost je podána včas, stěžovatelce byl ustanoven zástupcem advokát a byly splněny i ostatní podmínky řízení, když zástupce stěžovatelky k výzvě soudu odstranil vady návrhu.

[7.] Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti musel zabývat její přijatelností ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy přijatelná. Zdejší soud se vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, konkrétně např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), kde je zejména uvedeno, že se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech: „*kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; nastane potřeba učinit judikatorní odklon (Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně); bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*“

[8.] Nejvyšší správní soud v daném případě přijatelnost kasační stížnosti ve shora uvedeném smyslu neshledal a ostatně ani stěžovatelka sama neuvedla, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, aby soud mohl kasační stížnost věcně projednat a zabývat se tak podrobně všemi jejími věcnými námitkami.

[9.] Podle stěžovatelky se krajský soud dostatečně nevypořádal s tím, že je násilí páchané na ženách v Nigérii běžným jevem, že se vzepřela svému okolí a odmítla sjednaný sňatek a osobně se proto setkala s pronásledováním ze strany soukromých osob. Ze spisu vyplývá, že svoji situaci vyřešila stěžovatelka uzavřením sňatku s cizincem. Stěžovatelka rovněž tvrdí, že nigerijská policie do domácích sporů nikterak nezasahuje, protože je násilí na ženách považováno za společensky přijatelné (a z toho důvodu stěžovatelka nevyhledala pomoc u státních orgánů). Dle stěžovatelky se tedy jedná o relevantní důvod pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a tedy důvod pro udělení azylu.

[10.] K tomu je však nutno uvést, že Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, publ. pod č. 1806/2009 Sb. NSS uvedl, že „rozhodnutí o neudělení azylu (...) jen proto, že žadatel nevyužil zákonné možnosti stěžovat si na postup policie v jeho věci, je v rozporu se smyslem tohoto ustanovení. Správní orgán se v kontextu žadatelem tvrzené situace v Pákistánu, v němž dle něj představitelé veřejné moci nejsou ochotni poskytovat ochranu osobám pronásledovaným z náboženských důvodů, a dokonce se na jejich pronásledování často sami podílejí, nemůže toliko odvolat na znění pákistánských zákonů. Výkladem souladným s čl. 6 a čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES lze dovodit povinnost správního orgánu získat si zde dostatečné informace o tom, nakolik je ochrana poskytovaná veřejnými orgány v praxi účinná a zda k ní stěžovatel mohl mít přístup.“ Stěžovatelka má pravdu, že za určitých okolností mohou být splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany i tehdy, pokud žadatel nevyčerpá ochranu před vnitrostátními orgány. V jejím případě však správní orgán i soud dostatečně argumentačně podložili, že se v zemi původu může stěžovatelka efektivně domáhat svých práv, a to nejen u státních orgánů, nýbrž zejména u nevládních organizací, které zde působí a jsou právě na oblast domácího násilí a diskriminace žen specializovány. Oba státní orgány tak ve svých rozhodnutích plně dostaly povinnosti, kterou zformuloval rovněž zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93: „Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.“ Koncept vnitřní ochrany je vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. Tato problematika přitom již byla mnohokrát předmětem rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu; za všechny je možné uvést např. rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, v němž bylo posuzování možnosti vnitřní ochrany podrobně řešeno. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu.

[11.] Ze všech shora podaných důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost přijatelnou, jelikož argumentace v ní obsažená byla již dostatečně a konzistentně řešena ustálenou judikaturou. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[12.] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[13.] Stěžovatelce byla ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Pavlína Malíková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení včetně prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti - a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), f), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu